

BODHIVATVA, BUDDHA JA KRISTUS

Pekka Ervastian esitelmä 12.1.1930

Pieneksi saareksi maailman meressä nimitetään välistä tätä meidän maapalloamme. Ja täytyyhän meidän tunnustaa, että jos hetkeksi asetumme maapallomme ulkopuolelle katselemaan sitä vaikkapa vain meidän aurinkokuntamme kannalta, niin onhan se pieni, pieni saari, pieni pyörä, joka kulkee rataansa tässä mahdottoman suuressa aurinkokunnassa. Ja tässä meidän aurinkokunnassamme on toisia palloja, planeettoja, jotka kiertävät säännöllisissä radoissaan, meidän maapallomme ympäri, vaikka heidän ratansa kulkevat tietysti määrättyissä radoissa. Ja jokainen näistä planeetoista on, kuten olemme tottuneet ajattelemaan, jonkunlainen koulu eläville olennoille. Nämä planeetat ovat kaikki erilaisia kouluja ja vieläpä ehkä erilaisille olennoille, sillä elämismahdollisuudet ovat jo fyysillisesti katsoen erilaisia eri planeetoilla, joten niissä asuvat olennot ovat erilaisia ja eri kehityskannalla. Meidän on turha käsitellä, minkälaisia ovat olosuhteet toisilla planeetoilla, riittää jos saamme vähänkin oikean käsityksen siitä, minkälaisia ne ovat omalla planeetallamme. Sitä olemme kutsutut tutkimaan ja ei ainoastaan tutkimaan, vaan elävästi ratkaisemaan.

Kun katselemme tuommoisia planeetakouluja, niin huomaamme, kuten madame Blavatsky sanoo Salaisessa Opissa, että tämä planeetta on semmoisessa ikäkaudessa, kehityksessä, että tällä on syntynyt ihminen. Kaikki korkeat olennot ovat aina kulkeneet ihmisasteen läpi. Ja inhimillinen kehitysaste on erittäin kriittinen aste. Sentähden semmoinen planeetta, joka on omistettu ihmiselämälle ja ihmisen syntymiselle ja kehitykselle, on tärkeimpiä planeettoja aurinkokunnassa. Ja se planeetta on silloin samalla myöskin kriittisessä ja vaikeassa kohdassa omassa kehityksessään, sillä, niinkuin viisaat sanovat, kaikessa kehityksessä on inhimillinen aste niin tärkeä, niin vaikea

sentähden, että silloin vasta synnytetään ja luodaan uusi jumala, yksilöllinen olento, josta on tuleva jumalallinen olento. Ja tämä yksilöitymisprosessi ja sitten ihmisenä kehittyminen on sentähden niin vaikea ja vaarallinen, koska siinä ei ole kysymyksessä ainoastaan joku luonnollinen kehitysprosessi, joka tapahtuu aivan kuin itsestään, vaan siinä on kysymyksessä merkillinen eettinen kehitysprosessi, jolloin on kyseessä olevan ihmisolennon tehtävä itse valinta, niinkuin meidän on tapana sanoa, hyvän ja pahan välillä. Ja jotta hän oppisi hyväksi todellisessa mielessä, vapaasti hyväksi, semmoiseksi jumalalliseksi olenoksi, joka on valinnut hyvän ja tahtoo palvella hyvää omasta sisäisestä vakaumuksestaan, täytyy hänen vapaasta vakaumuksesta osata tehdä tämä vaali. Ei riitä, että jumalat maailmankaikkeudessa olisivat semmoisia olentoja, jotka eivät tiedä, minkätähden tahtovat tehdä hyvää, miksi ovat valinneet hyvän. Sentähden on ihmisaste niin merkillinen, koska ihminen asetetaan tuhon kriitilliseen kouluun, hyvä ja pahan eteen, ja hänelle sanotaan: valitse. On aivan toinen kysymys, että ihminen valitsee hyvän ja valitsee sen hyvän pian, se on toinen kysymys, mutta sen kysymyksen takana on suunnattomia sisäisiä tuskia ja kärsimyksiä, itsensä voittamista, sillä kriittisyys ja vaikeus on siinä, että paha vetää äärettömällä voimalla yksilöllisyyttä puoleensa. Itsekkyyys on enemmän houkutteleva alussa, inhimillisellä asteella kuin epäitsekkyyys, ja ihmisen on käytävä monenlaisten vaiheiden läpi, ennenkuin hän osaa valita hyvän, tahtoo sen valita. Sentähden on tuo koulu niin tuskallinen, sentähden nimitetään tätä maapalloa tuskallisten ponnistusten kouluksi, sillä täällä nyt luodaan ihminen. Ihminen on synnytetty, ja häneltä kysytään: tahdotko luoda ihmisen?

Kuinka tämä on mahdollista ja käy päinsä? Jos koetamme hengessämme, mielikuvituksessamme katsella tätä asiaa aivan kuin ulkoapäin, tuolta kaukaa, maapallo silmiemme edessä, niin näemme, kuinka maapallo uskotaan aikojen aamuna jonkun suuren, kauniin valo-olennon huostaan, ihmeellisen korkean ja

viisaan valo-olennon huostaan. Ja tälle valo-olennolle uskotaan maapallon vaikea koulu. Se on itse tuolle planeettahengellekin, johtavalle olennolle, vaikea ja tuskallinen, sentähden, että hänen täytyy peittää itsensä, kokonaan naamioida itsensä, salata itsensä, olla ikäänkuin pois näyttämöltä ja ainoastaan päästää valloilleen tuossa koulussa ihmeellisen, korkean, hyvän, luovan voiman. Luomisvoiman mysterio päästetään irti tämmöisessä koulussa, tämmöisellä pallolla. Me ymmärrämme, että pahaa ei voisi olla ilman hyvää, saastaa ei ilman pyhää, niinkuin ei väärää rahaa ole olemassa ilman oikeaa rahaa. Täytyy olla olemassa ensin oikea raha, sitten vasta väärä. Täytyy olla olemassa ensin hyvä, sitten vasta paha, ensin hyvä ja puhdas, sitten vasta voi olla saastainen ja epäpuhdas, epäpyhä. Ja se voima, jonka tuo ihmeellinen valo-olento päästää vapaaksi tuossa koulussa tällä meidän maapallollamme, maapallon elämään, se on, niinkuin sanottu, luomisvoima, joka on kaksiteräinen, sentähden että se on myöskin luomisvoima tuossa puoleksi aineellisessa merkityksessä suvun jatkamisvoima, mutta sisäisesti luova voima, hengen ja järjen luova voima, mielikuvituksen voima. Se on sukupuolivoima, mutta se on itse Pyhä Henki. Sitä se on sisässä. Tämän maapallon sisimmässä kammiossa se on Pyhän Hengen luova voima, joka tuosta valo-olennosta aina valmistuu ja säteilee ulos. Ja ihminen on silloin semmoinen olento, jossa pitkän kehityksen jälkeen on syntynyt minuus. Tämä inhimillinen minuus joutuu sitten luonnonvoimien temmellettäväksi, kamppailuun niiden kanssa. Ja se saa sitten tämän kaikista merkillisimmän voiman, suvun jatkamisvoiman ja hengen luovan voiman, itseensä, että ihminen pienenä minänä, jonkinlaisena kapalolapsena, joutuu tekemisiin elämän salaperäisten, suurten voimien kanssa.

Ja se on siinäkin mielessä kaksiteräinen tämä voima, joka elää ihmisen sisässä, että se saa aikaan aistimuksen ja tuntemuksen kannalta nautintoa ja kärsimystä. Ja siitä seuraa, että yleensä vastakohtat luonnossa ja elämässä selviävät

tuommoiselle ajatukseen päin kehittyvälle olennolle. Tässä ihmiskoulussa alkavat vastakohtat näkyä, hyvä merkityksessä, mikä tuottaa nautintoa, paha merkityksessä, mikä tuottaa kärsimystä. Tämä on ensimmäinen vastakohta. Nämä sitten enemmän ja enemmän sivistyvät, moralisoituvat, mutta alkuperäiset aistimukset kohdistuvat enemmän omaan inhimilliseen muotoon.

Jos nyt ihmiskunta jätettäisiin yksin syömään vain, niinkuin sanomme, hyvän- ja pahantiedon puusta, silloin meillä ei olisi todella takeita siitä, kuinka kauan kestäisi, ennenkuin siitä nousisi ihmisyksilöitä, jumalallisia yksilöitä, sillä kuka ties nuo pienet ihmisyksilöt joutuisivat harhateille, pois Jumalasta, nautintojen valtaan, ainoastaan nautintoja hakemaan. Sentähden ei ole elämässä niin järjestetty, ei tässäkään meidän aurinkokunnassamme, että tämä planeetta, joka on annettu ihmiskunnan syntymän ja kehityksen kouluksi, olisi jätetty oman itsensä varaan. Sehän olisi silloin aivan kuin semmoinen maa, jossa vallitsisi täydellinen anarkia, jossa vain olisi muutamia semmoisia ihmisyksilöitä, jotka olisivat ajatelleet muutakin kuin omaa itseään ja omaa elämäänsä. Ei heillä olisi mitään johtoa, ennenkuin kaukaisten aikojen perästä joku nousisi voimassa ja älykkyudessa, mutta luultavasti pahassa, sillä hyvästä ei olisi niin paljon tietoa alussa. Sentähden meidän palloamme ei ole jätetty oman onnensa nojaan. Niin ei ole tapana maailmankaikkeuden elämässä. Maailmankaikkeuden suuri talous on järjestetty sillä tavalla, että aina vanhemmat pitävät huolta nuoremmista. Ei lastakaan tässä meidän elämässämme jätetä yksin, vaan vanhemmat tuntevat velvollisuudekseen hoitaa ja kasvattaa sitä. Sentähden, kun meidän planeettamme on nuori ihmiskunnan kannalta, kun ihmiskunta oli siinä vasta syntynyt, määrättiin sille apua jostakin muualta, niinkuin aina olemme toistaneet. Joltakin toiselta tähdeltä tuli tänne apua, semmoiselta kiertotähdeltä, jossa oli kehittyneempiä ihmisolentoja. En tarkoita silloin yksinomaan sitä, että ne siellä toisessa tähdessä olisivat olleet ulkonaisesti

meidän kaltaisia, vaan ihmisiä siinä suhteessa, että olivat ratkaisseet kysymyksen hyvästä ja pahasta, valinneet hyvän, olivat siis ratkaisseet ihmisen probleemin, luoneet täydellisen ihmisen. Muutamat semmoiset olennot ja heidän auttajansa saivat käskyn siirtyä tänne meidän maapallollemme olemaan täällä meidän johtajinamme ja suojelijoinamme, auttajina pienelle vastasyntyneelle ihmiskunnalle. Ja niinhän niitä sitten tänne muutti.

Vanhassa Testamentissa, semmoisessa kirjassa siis, jota kristittyjen kesken pidetään arvokkaana, pyhänä kirjana, on viitattu siihen, kun on puhuttu Melkisedekistä, Saalemin ruhtinaasta, suuresta rauhan ruhtinaasta ja hänen auttajajoukostaan, jotka siirtyivät tänne. Niinkuin Melkisedekistä sanotaan, hänellä ei ollut isää eikä äitiä. Hän oli hyvin merkillinen kuningas Vanhassa Testamentissa, hänestä puhutaan Abrahamin yhteydessä, hän siunasi Abrahamin ja Abraham maksoi hänelle kymmenykset voittosaaliistaan sotaretkeltä. Muuta ei juuri kerrota hänestä siellä; sitten Uudessa Testamentissa kerrotaan, että Jeesus Kristus oli ylimmäinen pappi Melkisedekin järjestelmän mukaan. Siinähan tavallaan viitataan siihen, että Melkisedekillä oli jonkunlainen koulu, yliopisto, jossa Jeesus Kristuskin kävi, jossa hän suoritti joitakin tutkintoja, koska hän oli sen mukaan ylimmäinen pappi.

Tämä nimi „Melkisedek“ tarkoittaa siis tuota muualta tullutta salaista veljeskuntaa, joka perusti tänne inhimillisen, jumalallisen akademian ja joka valvoo ihmiskunnan henkistä elämää ollen sille opettajana. Melkisedek ja hänen joukkonsa tulivat siis tänne ihmiskuntaa auttamaan ja opettamaan siten, että he ihmisille näyttäisivät tien, näyttäisivät, miten heidän tulee syödä hyvän ja pahantiedon puusta, miten menetellä ja käyttäytyä, että tulisivat valinneeksi oikean, hyvän ja miten sitten saavuttaisivat inhimillisen päämäärän, joka on ikuinen elämä. Tätä he tulivat opettamaan.

Nyt me tiedämme, niinkuin täällä aina on sanottu, että meidän ijankaikkinen elämämme on Kristuksessa, siinä kosmellisessa elämässä, jota nimitämme Kristukseksi kosmillisessa merkityksessä. Siis voisimme sanoa, että Melkisedek ja hänen akademiansa tulivat opettamaan meille, miten voisimme kosmillisen Kristuksen löytää, tulla osalliseksi siitä henkisestä elämästä, joka ihmisille tarjoutuu, joka pyrkii ihmiskunnan luo sitä elähdyttääkseen, nostaakseen ijankaikkiseen kuolemattomuuteen. Siis Melkisedek ja hänen auttajansa elivät kaikki Kristuksessa, luonnollisesti he elivät Kristuksessa. Ja voisimme vielä sanoa, että jos nimitämme Kristusta, niinkuin aina on nimitetty tätä kosmillista, mystillistä elämää vanhoissa pyhissä kirjoituksissa, elämänpuuksi, niin Melkisedek ja hänen toverinsa tulivat tänne maan päälle ja toivat, perustaessaan jumalallisen akademian tänne, aivan kuin oksan tästä elämänpuusta, banianpuusta ja istuttivat sen tänne. Mutta me emme voi sanoa, että he olisivat tuoneet itse elämänpuuta. Itse he elivät siinä elämänpuussa, voimatta kuitenkaan tuoda sitä semmoisenaan maan päälle. Ja miks' eivät voineet? Siitä yksinkertaisesta syystä, että he tulivat tänne muualta. Me ymmärrämme tämän, jos otamme pienen vertauksen. Ajatelkaamme, että jossakin maassa tällä meidän pallollamme asuisi kansa anarkistisessa tilassa, mahdollisesti keskinäisessä sodassa ja ilman johtajaa. Sitten joku sivistynyt valtakunta lähettäisi heille joukon ihmisiä heitä kasvattamaan ja opettamaan – älkäämme ajatelko meikäläisiä olentoja, ei mitään kenraalia ja sotajoukkoa – joku viisas ja hänen auttajansa tulisivat tuon kansan keskuuteen ja rupeaisivat sitä opettamaan ja neuvomaan, näyttämään esimerkkiä ja hyviä tietoja ja taitoja ja järjestäisivät sille yhteiskunnan. Silloin he tietysti paljon opettaisivat ja valaisisivat noita ihmisolentoja, mutta jos he eivät olisi aivan samaa sukua, heimoa, niinkuin he eivät olisi tämmöisissä oloissa, joita ajattelemme, vaan aivan toista kansaa, niin vaikka he oppisivat tuon kansan kieltä ja koettaisivat tehdä

tarkoituksensa selväksi, niin he eivät voisi kokonaan auttaa sitä kansaa, koska eivät ole kasvaneet niissä oloissa ja täysin saata olla yhtä tuon kansan sielun kanssa ja ymmärtää jokaista yksilöä erikseen.

Tuo esimerkki on ontuva, mutta otimme sen ajatellen luonnollisia oloja, kuinka vaikea meidänkin olisi ymmärtää toisia kansoja. Jos sanoisimme, että nuo villit olisivat neekereitä ja me valkoisia, niin meidän olisi hyvin vaikea ymmärtää heitä kokonaan ja saavuttaa heidän luottamustaan, vaikka olisimme heitä paljon opettaneet. Me emme osaisi tunkeutua heidän sieluunsa, ennenkuin he itse alkaisivat ymmärtää itseään ja tuoda esille, mitä heidän sisässään on.

Jos siis tahtoisimme sanoa, ajatellessamme maapalloa ja oloja täällä, että itse tuon kosmillisen Kristuksen pitäisi elämänpuuna tulla istutetuksi tällä pallolla, eikä vain oksan siitä, silloin ymmärrämme, että Kristuksen pitäisi välttämättä tulla esille ja syntyä jonkun kautta, joka olisi itsestään tämän maapallon asukas. Ei Hän tule opettamalla, vaan syntymällä tänne. Ei Hän tule niin, että joku kertoo Hänestä ja näyttää, että hänessä on Kristus, vaan niin, että miljoonien vuosien kuluessa yksi toisensa perästä saa vähän tätä Kristusta, kunnes lopulta joku voi ottaa kokonaan Hänet vastaan ja aivan kuin istuttaa elämänpuun tämän elämän yrttitarhaan.

Kun tältä kannalta katsomme asiaa, silloin ymmärrämme Salaisen Veljeskunnan suhteen meidän maapalloomme ja ihmiskuntaamme ja sitten kosmillisen Kristuksen suhteen. Melkisedek ja hänen auttajansa olivat kuin professoreja, jotka tulivat tänne muualta ja perustivat tänne yliopiston ja sanoivat, minkälaisia tutkintoja on suoritettava päästäkseen arvoasteisiin tässä yliopistossa, opettaen samalla ihmisille, millä tavalla heidän tuli hankkia niitä tietoja. Minulle personallisesti on hyvin kuvaava tuommoinen vertaus yliopistosta ja professoreista, vaikka tuo akademia on niin paljon korkeampi ja myös professorit, kuten tässä maailmassa yliopistoissa. Tuo, joka tuli

muualta, on niin korkea rehtori, että ilman hänen suostumustaan ei kukaan voi tulla miksikään, ei saavuttaa asteita, jollei hän anna lupaa, jollei hän anna tähtensä loistaa. Semmoinen on järjestys. Ja meidän ihmiskunnastamme tietysti monet yksilöt, yksi toisensa perästä, ihastuivat näihin opettajiin ja auttajiin ja siihen kaikkeen, mitä heille näytettiin kuvissa ja näköaloissa, silloin kun kieli oli köyhä, ja tässä viidennessä juurirodussa, jossa järki on kehittynyt enemmän kuin ennen, tässä kielellisesti ja filosofisessa muodossa. Tietysti ihminen toisensa jälkeen innostui ja alkoi ymmärtää, että hän on suuremmoisessa koulussa ja ettei hänen pidä suin päin syöstä oman itsekkäisyytensä mukaan, nautintoon ja pahaan, vaan hänen täytyy valita, saada itselleen elämänihanne, jonka puolesta kannattaa elää ja kuolla. Yhä useampi ihminen tällä maapallolla ja tästä meidän ihmiskunnastamme sai ihanteen itselleen, alkoi kulkea eteenpäin, kasvattaa itseään, asettaa oman voimansa elämän tahdon mukaiseksi ja voittaa itsessään sitä suurta itsekkäisyyttä, johon aivan kuin kutsuu luonnonvoima hänen sisässään. Yhä useampi ihminen alkoi huomata, että se olento, joka on tämän meidän planeettamme takana ja joka pitää meitä kovassa koulussa ja ahdistuksessa, on semmoinen, joka meille näyttäytyy vain naamioituneena, ettemme tiedä, onko hän muuta kuin tuo naamio. Se yllyttää meitä ensin kuin pahaan, se sanoo: sinä olet maailman lapsi, sinun täytyy tulla toimeen tässä elämässä, ajatella omaa onneasi, pyrkiä nautintoon, rikkauteen ja valtaan. Semmoinen suuri houkutus elää ihmisen sisällä, ja se on samalla kuin suuri houkutteleva luonnonvoima hänen sisässään, joka kutsuu ja houkuttelee häntä. Ei ole ollenkaan niin helppoa, kuin meistä voi tuntua jonakin juhlahetkenä, luopua kaikesta itsekkyydestä, joka on niin lähellä ihmistä. Ja me olemme sangen kehittymättömiä vielä, tai sitten tekopyhiä, jos luulemme, että voimme niin vain luopua itsekkyydestä. Todellisuudessa tämä on hirmuisen vaikeaa, sillä se on voima, joka elää meidän sisässämme, ja se tahtoo pakoittaa meitä kaikkeen itsekkyyteen

ja nautintoon. Sentähden ihmisistä tuntuu melkein mahdottomalta, ylivoimaiselta, tuommoinen itsekasvatus, johon suuret opettajat ovat alusta lähtien häntä vaatineet. Se tuntuu niin mahdottomalta, että hän melkein voimattomana huutaa: „ei ole mahdollista, että minun täytyy luopua onnesta ja omasta itsestäni!“ Mutta suuret opettajat ovat aivan rauhallisina aina sanoneet: „nouse, herää ja etsi opettajia!“ Niin kaikuu meille, viidennelle juurirodulle huuto, sillä ihminen voi voittaa, ihminen on ihminen sitä varten, että hän voittaisi. Siis turhaa on liiaksi itkeä ja tuskitella. „Voita itsekkyyks, kunnianhimo, kaikki, mikä sinussa on pahaa! Me olemme voittaneet ennen sinua, kulje meidän jäljessämme.“ Näin ovat aina suuret opettajat sanoneet, ja se on rohkaissut ihmisyksilöitä. Toinen toisensa jälkeen on yrittänyt, kamppaillut ja taistellut, ponnistanut, langennut ja noussut. Ja aina silloin tällöin on syntynyt ihminen, joka on niin pitkälle päässyt, että hän on Bodhisatva, niinkuin indialaisella nimellä sanotaan. Ja se merkitsee, että hänen todellinen olemuksensa on bodhia eli viisautta, hän on tullut kuin viisauden ilmennykseksi, hänen olemuksensa on viisautta. Niitä ei ole kovin monta syntynyt meidän ihmiskunnastamme, mutta kuitenkin muutamia. Jos jokaisella Bodhisatvalla on sitten taas mahdollisuus tulla Buddhaksi. Hänen täytyy silloin monta, monta kertaa syntyä Bodhisatvana, joka merkitsee, että hänen täytyy monta kertaa syntyä maailmaan sitä varten, että hän tekisi työtä ihmiskunnan hyväksi ja opettaisi ihmiskuntaa. Hän opettaa silloin toisia ihmisiä Bodhisatvana, kun hän itse on aivan kuin viisauden ruumistumana, kun hänen olemuksensa on bohdia. Ja kerran toisensa perästä hän syntyy ja opettaa sillä tavalla ihmisiä, ja lopulta hänelle tarjoutuu tilaisuus tulla Buddhaksi.

Välistä myöskin vanhoissa indialaisissa järjestelmissä kuvataan asioita niin, että joku Bodhisatva on kuin korkein, ja hän on kuin ihmiskunnan opettajanvirassa. Ja uudenaikaisissa teosofisissa kirjoituksissa on puhuttu Bodhisatvasta juuri sillä tavalla, hän on semmoinen olento, joka hoitaa opetustointia maan

päällä, mutta itse hän pysyy salassa. Hän voi myöskin syntyä tänne, mutta myöskin käyttää opetuslapsiaan välikappaleina. Ja sanotaan, että tuommoisia Bodhisatvoja on ainoastaan muutamia meidän historiassamme, kehityksessämme. Se Bodhisatva, joka tuli Buddhaksi ja esiintyi Buddhana 500 vuotta ennen Kristusta, on nykyisin edellinen Bodhisatva ihmiskunnalle. Kun hän tuli Buddhaksi, hän luovutti kruununsa toiselle. Indialaisissa kirjoissa kerrotaan, että kun silloinen Bodhisatva syntyi Siddhartha-perheeseen Gautamana, niin hän ennen syntymistään taivaassa otti kruunun päästään ja laski sen toisen Bodhisatvan päähän, josta sitten hänen jälkeensä piti tulla ihmiskunnan Bodhisatva. Ja se Bodhisatva, joka 2500 vuotta sitten otti kruunun nykyiseltä Buddhalta, se jatkaa yhä tätä korkeinta opetustointia maan päällä ja valaisee ihmiskuntaa aina siihen saakka, kunnes hän tulee Buddhaksi. Ja madame Blavatsky viittaa siihen, niinkuin indialaisissakin kirjoissa sanotaan, että se Bodhisatva, joka nyt on sinä, tulee vielä olemaan joitakuita tuhansia vuosia siinä toimessa, ennenkuin hänestä tulee Buddha. Ja sanotaan, että hänestä tulee Maitreya Buddha. Kun Buddha on sanonut, että „Maitreya Buddha ilmestyy minun jälkeeni“, niin siitä on tehty johtopäätöksiä, että Maitreya Buddha oli Kristus. Mutta madame Blavatsky ja toiset kirjoitukset sanovat, että vasta 5000 vuotta Buddhan jälkeen tulee nykyinen Bodhisatva Buddhaksi, joten vielä kestäisi noin 2500 vuotta. Tämä on okkultinen näkökanta, sillä vaikka jotkut voisivat ajatella, että Jeesus Kristus oli Maitreya Buddha, niin parempi ja okkultisempi oikeampi on, ettemme nimitä Jeesusta Kristusta Maitreya Buddhaksi, vaan ajattelemme, että Hän oli aivan toinen olento, niinkuin kohta koetan kuvata.

Tämä nykyinen Bodhisatva, joka siis nyt on opettajana, hän otti vastaan toimensa entiseltä Bodhisatvalta, joka on nyt Buddha. Ja mitä merkitsee, että tuosta entisestä Bodhisatvasta tuli Buddha? Se merkitsee, että hän oli valmis, hän oli saavuttanut korkeimman inhimillisen kehityksen, täydellisyyden,

ja hän ei enää synny takaisin maan päälle ihmisenä, hän voi kyllä jälleensyntyä erilaisissa henkilöissä, mutta siinä on mysterio aina mukana, mutta itse hän ei synny ihmisenä. Ja niin kauan kuin ihminen on Bodhisatva, hän on aivan samanlaisessa asemassa, kuin alkuperäiset professorit tuossa alkuperäisessä salaisessa akademiassa. Ja kun ihminen tulee Bodhisatvaksi, oli hän sitten virassa tai ei, niin silloin hän on niinkuin professori, hän on opettaja, hän opettaa, mutta kun hänestä tulee Buddha, niin hän on luopunut opettajatoimesta, hän on noussut sen yläpuolelle, hänestä on tullut elävä voima, hän on kokonaan sulautunut Kristukseen, hän on kuin osa banianpuusta. Hän ei enää voi syntyä maan päälle tavallisena ihmisenä, vaan elävöittää toista ihmistä, inspiroi toista korkeasti kehittynyttä olentoa maan päällä, koska hän on elävä voima itse. Mutta tämä Buddha, joka tuli siksi 500 vuotta e. Kr., ei vielä saattanut omaksua fyysisessä olomuodossaan kosmillista Kristusta niin kokonaan, että hänestä olisi voinut sanoa: hän istutti maan päälle elämänpuun eli banianpuun, kosmillisen Kristuksen. Hän ei voinut sitä vielä. Hänen aivonsa, järkensä, sydämensä ja olemuksensa oli kyllä täyttynyt kosmillisella Kristuksella, mutta ei aivan lopullisesti. Hän itse kyllä saavutti vapauden, mutta hän ei saavuttanut sitä vapautustata muuta kuin elämässä, ei kuolemassa vielä. Oli yksi salaisuus vielä jälellä: kuoleman voitto. Hän, Buddha, tietysti voitti kuoleman omassa elämässään sillä tavalla, että hän oli rakentanut itselleen kuolemattoman ruumiin, jossa hän elää näkymättömässä maailmassa, mutta hän ei voittanut kuolemaa fyysisessä ruumiissaan. Hän eli vanhaksi, mutta kuoli sitten, siirtyi pois henkimaailmaan. Mutta oli vielä jälellä kuoleman voittaminen tässä näkyväisessä elämässä, ja siihen pystyi ensimmäisenä Jeesus Kristus, joka syntyi maan päälle 500 vuotta Buddhan kuoleman jälkeen. Jeesus Kristus ei ole Bodhisatva, se Bodhisatva, jolle Buddha oli jättänyt opetustoimensa, vaan hän oli hyvin merkillinen olento. Ja voimme sanoa, että Buddha oli jälleensyntynyt Jeesuksessa,

hän oli Hänessä mukana, niinkuin monet muut vanhan ajan viisaista.

Jeesus Kristus oli semmoinen olento, joka satojentuhansien vuosien aikana oli kuunnellut rakkauden ääntä ja oli aina elänyt oman sydämensä äänen mukaan ja kärsinyt mitä tahansa ihmiskunnan puolelta. Hän ei uskonut koskaan muuhun kuin rakkauteen, hän ei koskaan välittänyt mistään muusta, hän tuns vain rakastavansa ja aina noudatti sitä ääntä, oli hän sitten kapinassa vaikka koko maailmaa vastaan. Ja hän oli niin läpeensä puhdas kaikessa kärsimyksessä, itsensä voittamisessa että hän lopulta kelpasi siksi, jota kosmellinen Kristus satojatuhansia, miljoonia vuosia oli odottanut: koska tulee semmoinen ihmisen poika, johon Jumalan poika voi laskeutua, koska syntyy semmoinen ihminen maapallolla, jonka Jumalan Poika voi kokonaan täyttää? – Ja Jeesuksesta Kristuksesta, joka elämiensä vierieissä oli kasvanut viisaudessa, nöyryydessä ja kauneudessa, Hänestä tuli sen ihminen, johon kosmellinen Kristus voi laskeutua. Tämä oli ulkopuolella kaikkea järjestettyä akademista elämää. Tätä varten tuo akademia kyllä oli olemassa, tätä se oli valmistanut parhaan kykynsä mukaan. Jeesus Kristus oli kyllä kulkenut monen, monen elämän aikana Melkisedekin koulua, Hän ei koskaan mitään pahaa tahtonut eikä tehnyt, ja Hän oli niin puhdistunut, että kun Hän syntyi Jeesus Natsarealaisena, silloin tiedettiin taivaallisessa akademiassa: nyt on todella syntynyt maailmaan vapahtaja, se ihminen, joka istuttaa banianpuun tämän ihmiskunnan keskelle: elämänpuu tulee lasketuksi maan päälle. Ja kaikki korkeat tietäjät tulivat Häntä näkymättömästi kumartamaan Hänen syntyessään.

Jeesuksen Kristuksen tuloa oli luonnollisesti valmistettu. Siinä on eräs asianhaara, joka tietysti on, kuinka sanoisin, muutamien okkultistien havaintokykyä häirinyt ja sokaissut, ja se on, että Buddhan jälkeinen Bohdisatva otti tehtäväkseen ja toimekseen myöskin valmistaa maaperää Jeesukselle Kristukselle eli elämänpuun tulolle. Hän vaikutti aivan

erikoisesti yhteen olentoon, josta olemme kaikki lukeneet ja kuulleet puhuttavan ja joka eli sata vuotta ennen Kristusta. Hänen nimensä oli Jeesus ben Pandira eli Jehoshua ben Pandira. Juutalaisten Talmud-kirjat ja keskiaikaiset Toldoth Jeshu-kertomukset puhuvat siitä olennosta. Historiallisesti on totta, että 100 vuotta ennen Kristusta eli Jeesus ben Pandira, joka oli hyvä, puhdas, viisas ihminen ja joka opetti juutalaisia ja essealaisia seurakuntia ja joka sitten, niinkuin Talmud-kirjoissa kerrotaan, otettiin kiinni ja kivitettiin kuoliaaksi ja ripustettiin puuhun. Tämä tapahtui siis noin 100 vuotta e.Kr. Nyt ovat luonnollisesti jotkut okkultistit, salatieteilijät, katsoessaan taaksepäin, luonnon muistissa nähneet tämän tapauksen ja tehneet siitä sen johtopäätöksen, että sehän on Jeesus Kristus, joten Jeesus Kristus olisi sama kuin Talmudin Jeesus. Mutta asia ei ole niin. Ja kun nämä salatieteilijät ovat katsoneet asioita, ovat he huomanneet, että Juudeassa 100 vuotta ben Pandiran jälkeen eli profeetta, joka vaikutti, mutta he eivät ole nähneet hänessä mitään erikoista.

Tässä on yksi erittäin huomattava kohta. Jos yritämme okkultisesti mennä taaksepäin ajassa ja tutkia Jeesuksen Kristuksen aikoja maan päällä, tutkia akashaa, niin joudumme harhateille, ellemmme saa lupaa Jeesukselta Kristukselta itseltään. Meidän on täytynyt olla ensin Jeesuksen Kristuksen oppilaita ja seurata Hänen käskyjään elämässämme ja yhtyä kosmilliseen Kristukseen hengessämme ja sitten saada lupa Häneltä katsoa asioita, kuinka ne ovat, muuten emme voi huomata muuta kuin Jeesus ben Pandiran. Se olento, joka 100 vuotta hänen jälkeensä eli Judeassa, näkyy meistä verrattain pimeältä, eikä niin loistavalta, kuin Jeesus ben Pandira, sillä jos emme ole Jeesuksen Kristuksen hengessä, emme näe Hänen auraansa, sillä Hänen auransa on koko maapallossa, se on yhtä iso, kuin meidän maapallossamme. Jos pääsemme vain vähän kiinni okkultisesti Jeesuksesta Kristuksesta, emme näe Hänen auraansa. Näkyy kyllä suuria auroja, Bodhisatvain ja Buddhain aurat voivat olla

komeita ja loistavia, mutta Jeesuksen Kristuksen aura on niin iso, ettei se näy yhtään, ellei ole siihen lupaa. Sentähden on syntynyt harhakäsitys, että Jeesus Kristus olisi sama, kuin nykyinen Bodhisatva. Se on harhakäsitys. Bodhisatva on toinen: hän on olemassa hyvin ihanana olentona, ja häntä voidaan nimittää vaikka Jeesukseksi, koska hän vaikutti Jeesus ben Pandiran kautta ja sitten Apollonius Tyanalaisen. Semmoinen Jeesus voi tulla tutkijan luo, mutta se ei ole Jeesus Kristus. Jeesus Kristus on erikoisasemassa meidän tähdellämme, Hän on se elämä, josta kaikki Bodhisatvat ammentavat tietonsa, se elämänpuu, josta Buddha on oksa ja josta tavallaan kaikki Valkoisen Veljeskunnan jäsenet ovat oksia.

Melkisedek hallitsee vielä, mutta on aivan kuin, kuinka sanoisin, Jeesus Kristus olisi perintöruhtinas ja Melkisedek vanha kuningas, molemmat toimivat, mutta Jeesus Kristus saa enemmän ja enemmän valtaa. Jeesus Kristus lunasti maapallon valo-olennon, joka on peittänyt itsensä naamioon, valo-olennon, jota on nimitetty Saatanaksi, mutta myöskin Luciferiksi. Hän on valontuoja ihmiskunnalle, vaikka hän myöskin on Saatana. Hän itse ei ole paha, vaikka hänen voimansa kiihoittaa ihmisiä pahaan niinkuin hyväänkin. Mutta Jeesus Kristus on sen Saatanan lunastanut. Tässä on uusi mysterio, mutta voimme kuin lyhyesti viitata siihen ja sanoa: nyt ei ole enää välttämätöntä ihmisen kärsiä ja kokea kaikkea, hänen ei tarvitse heittäytyä kaikkiin nautintoihin ja kärsimyksiin. Tämä on kuin uusi sanoma, vaikka se onkin jo kahdentuhannen vuoden vanha.

Kun minun nuoruudessani oli puhetta elämästä ja elämänkokemuksesta, niin ihmiset ihmettelivät ja sanoivat minulle: „miten sinä aijot päästä tietoon elämästä, jos kuljet yksin? Täytyy mennä mukaan maailmaan, ottaa osaa yliopistoelämään, olla toverien kanssa ja kokea kaikkea, ei ihminen muuten voi päästä tietoon mistään.“ Minä ihmettelin itseksi: on merkillistä, jos ihminen ei pääse sen viisaammaksi: meidän täytyy aina uudestaan ja uudestaan kokea sitä samaa, kun

tänne synnymme. Emmehän sitten ehdi päästä sen viisaammiksi. Miksi ei yhtä hyvin minulle sanota: täytyyhän sinun vähän varastaa, et muuten ymmärrä, mitä varas on, täytyy murhata, et muuten ymmärrä murhaajan sieluelämää, täytyy tehdä väärennyksiä, juopotella ymmärtääksesi, kuinka kaunista voi juopon sielussa liikkua. Jos niin paljon täytyy aina kokea tässä ulkonaisessa elämässä, ei muuhun riitä aikaa. Mutta nyt ei tarvitsekaan kaikkea sitä tehdä. Luottavatko viisaat nyt ihmiseen niin paljon, ettei tarvitse kokea kaikkea semmoista? Tietysti. Ihmisen sisällä on kuin vaistomainen tieto siitä, vaikkei hän uskoisikaan jälleensyntymiseen. Mutta jos kuitenkin sanotaan, että täytyy elää mukana maailmassa, olla tovereiden kanssa, juopotella ja tehdä kaikkea huonoa, niin emme pääse loppupäätökseen. Mutta itsekseni minä ajattelin: yhtä hyvin, kuin ihminen tuntee, ettei hän tahdo murhata, varastaa, yhtä hyvin hän voi sanoa: en tahdo tuhlata aikaa mihinkään hassutuksiin, en seuralämää, en kahvipöydissä istumiseen, tahdon tutkia elämää, tahdon tietää, mitä elämä on. En osaa sitä tutkia tanssisalongeissa, en kahvipöytien ääressä, en toverien parissa, vaan minussa itsessäni. Jos en löydä Jumalaa kasvoista kasvoihin itsessäni, en löydä sitä ulkonakaan.

Ja itse asiassa näin ihminen on kutsuttu ajattelemaan sen perästä, kun on elämänpuu istutettu ihmiskuntaan. Kun kosmillinen Kristus Jeesuksen Kristuksen avulla tuli tänne, meidän ei tarvitse tehdä syntiä, ei ole mitään pakkoa siihen, vaan voimme mennä eteenpäin kaikessa hyvässä ja voittaa kaiken pahan. Ei ole välttämätöntä kokea kaikkea pahaa, voimme tulla viisaiksi ilmankin. Me voimme nousta tietoisesti sen yläpuolelle, minkä olemme tuhansien vuosien kuluessa kokeneet. Ikuinen elämä odottaa meitä joka paikassa ja joka hetki, se on Jeesuksen Kristuksen lahja ihmiskunnalle. Se odottaa ihmistä aina hänen sisässään, sitä ei tarvitse mistään muualta etsiä.